

ПОСТПОСТМОДЕРН І ДЕКАДАНС ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Доп. - Сафронов І.Г.,
СумДПУ ім. А.С.Макаренка

«Занепад Європи», проголошений О.Шпенглером, сьогодні набуває своєї повноти. Що вимагає нас повернутися до цього питання та до питання про майбутнє людства, про нову епоху. Багато вчених, філософів розмірковували над причинами і характером історії людства, намагаючись тим самим передбачити майбутнє. Але лише деякі намагались описати нову епоху в історії. Найбільш успішними в цьому питанні стали праці О.Шпенглера, М.Бердяєва, А.Дж.Тойнбі і Іоахіма Флорського.

Ми спостерігаємо дивне явище – епоха знищує сама себе. Критика модерну підміняється глузуванням постмодерну, а потім і зовсім байдужістю, відчуженням постпостмодерну, як на це наголошувала Н.Згурська. Час діалогу з Богом підміняє час полілога (А.Арго, Дж.Джойс), у якому гине монополізм іудео-християнської традиції[3]. Відбувається ділення і відчуження, розшарування ідеї веде за собою розшарування суспільства. Загострюються протистояння соціальних груп і класів, культурних течій. Як антитеза маскультурі розвивається над швидкими темпами субкультура. Так, якщо індустріальна епоха породила економічну (тобто переважно виробляючу і споживаючу) людину, то «інформаційне суспільство» в певних випадках сприяє формуванню одностороннього розвитку інтелекту, маскультура створює «людину, що розважається»(або насолоджується)[2,4]. У жахливому словоблудстві і «війні всіх проти всіх» (Т.Гоббс) народжується розуміння безглуздості слів і мови взагалі. Постпостмодерн унікальний своїм «мовчанням». Мистецтво як трансформація мови вмирає. Мистецтвом стає саме життя. Коли істиною стає не тільки результат, але й процес (Г.В.Ф.Гегель). Коли будь-яка дія стає творчістю, а будь-який міф – релігією, коли стає безглуздим будь-яке твердження, і людина змовкає. Для людей цієї епохи наступає час

синкретизму-багатовір'я, забобонів, імітованих культів[1,28]. НРТ (новітні релігійні течії), які виникли в 60-70-х рр. XX століття, але в той же час претендують на тисячолітню історію, оголошують тотальну війну культу (стилю), а в сутності – католицизму, православ'ю і буддизму; і водночас створюють сотні нових культів. Постпостмодерн постулює кінцевий поділ суспільства. Виникає два суспільства, два народи. Живе «варварське» суспільство і мертво «цивілізоване». Про перше згадує Г.С.Кисельов: «Майбутнє несе ніби неоархаїку, нове варварство»[2,6]. Це предтечі «Нового Середньовіччя», ті, хто підготує перехід суспільства у нову епоху і знищить мертво «цивілізоване» суспільство. Цей рух має анархічний характер, з установкою проти цивілізації. На наш погляд, небачене розмаїття субкультур можливо об'єднати, охарактеризувавши представника цих рухів терміном junklender (від англ. Junk – смітник і lender - житель). Junklender – людина, що живе на смітнику. Майже вся політична, економічна і культурна діяльність зосереджена у мегаполісах. Надіндустріалізовані і перенаселені міста наповнені декласованими елементами. Людина в мегаполісі, немов на смітнику, залишається покинута сама на себе. Світ перетворюється на великий смітник, де людина втрачає свою національність, втрачає свою домівку і свою сім'ю. Людина відчуває себе самотньою. Виникає необхідність повстання. Це повстання духа проти матерії, віри проти безвір'я. Нове варварство, зруйнував міста, перемістить центр політичного, економічного, культурного життя в село. Прийде нова епоха – «Нове середньовіччя» (М.Бердяєв), вирішальну роль у побудові якої будуть відігравати слов'янські народи, які переймуть естафету домінуючої цивілізації у Західній Європі.

Література:

1. Возняк Тарас. Зауваження на тему постмодерну як цивілізаційної кризи // «І». – 2000. – №19., С. 26-32

2. Киселев Г.С. Постмодерн и христианство // Вопросы философии. – М.: Наука, 2001.-№12. – С.3-15
3. Кірюхін Д.І.Мифоморфні риси дискурсу постмодерну//[електронний ресурс]http://newacropolis.org.ua./ru/sym2003.htm/mifomorfysydyskpostm.htm.

ОСОБЛИВОСТІ ВІРОВЧЕННЯ ТА ДОГМАТИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Доп. – Філіпенко А., ПР-54
Наук. кер. – ст. викл. Опанасюк В.В.

Католицизм – один із основних напрямів християнства, що остаточно сформувався як віровчення і церковна організація після розколу церков у 1054 р. У сучасному світі католицьку віру сповідує понад 1 млрд. чол. Враховуючи результати соціологічних досліджень щодо релігійного складу населення України, що проводилися Центром соціальних та політичних досліджень «СОЦІС» у 2003 р., та загальнонаціональну зацікавленість релігійним питанням, видається актуальним звернутися до католицького віровчення.

Мета дослідження полягає у визначенні основних канонів католицизму в контексті догматичних розбіжностей з православною церквою. Дослідженню цієї теми присвятили свої праці М.Ф. Рибачук [2], К.В. Кислюк [1], П.Л. Яроцький [3], які звернули особливу увагу на соціальний, історичний та політичний аспекти проблеми.

Католицизм – наймогутніша гілка християнства. І православ'я, і католицизм мають спільне коріння, однак у ході дослідження були встановлені виразні відмінності у догматиці, обумовлені конкуренцією за вселенський вплив, а саме:

1. Догмат про «філіокве» – про джерело походження Святого Духа, прийнятий на Толедському соборі у 589 р., з метою боротьби проти еретиків, що не визнавали «єдиносутність» Бога-Отця і Бога-Сина.